

Arrest

nr. 104 265 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. In 2008 trouwde u met uw derde en huidige vrouw, Z.A. (O.V. X). U woonde samen met uw vrouw en jullie dochter Y. in de stad Almaty. Uw oudste dochter A., geboren uit een relatie met uw tweede (ex-)vrouw, A.U. (O.V. X), woonde ook bij jullie.

Van 1999 tot 2004 werkte u als chauffeur bij de GAI (verkeerspolitie). In 2005 begon u een schoenenwinkel. Via uw achterneef, A.G., een Chinees staatsburger van Oeigoerse origine, importeerde u schoenen uit China

In februari 2001 werd u samen met enkele Kirgizische vrienden op straat opgepakt door de politie. Jullie werden valselijk beschuldigd van drugsbezit. U verbleef anderhalve maand in de gevangenis, waar u werd mishandeld.

Uw advocaat regelde uiteindelijk dat u (tegen betaling) werd vrijgesproken door de rechtbank. In 2010 werd u opnieuw opgepakt en één nacht vastgehouden door de politie. U werd valselijk beschuldigd van medeplichtigheid aan een gewapende overval in 2008 waarbij twee mensen waren omgekomen. De politie dreigde de twee moorden in uw schoenen te schuiven. Uw advocaat zorgde eropnieuw voor dat u tegen betaling vrijkwam. U verklaart dat de politie in beide gevallen uit was op geldgewin. Ook uw Oeigoerse origine eventueel zou een rol kunnen hebben gespeeld bij deze arrestaties. Op 12 januari 2011 kreeg u een convocatie van de politie. U werd kort ondervraagd over uw handel met China. Op 20 januari 2011 werd u gearresteerd door de KNB (veiligheidsdienst). Die dag had u net een vrachtwagen met goederen ontvangen van u achterneef A.G. uit China. Ook de chauffeur van de vrachtwagen werd gearresteerd. U werd een week vastgehouden bij de KNB, waar u werd mishandeld en ondervraagd over uw band met uw neef. U werd beschuldigd van medewerking aan het verspreiden van propagandamateriaal voor de Oeigoerse separatistische beweging in China. U vernam dat A.G. in november 2010 in China was opgepakt omwille van zijn deelname aan de rellen in Urumqi in juli 2009. Op 27 januari 2011 werd u vrijgelaten na tussenkomst van uw advocaat. De volgende dag werd u naar het ziekenhuis gebracht, waar u gedurende twee werken werd verzorgd. Na uw ontslag uit het ziekenhuis doken u en uw vrouw onder in jullie buitenverblijf in het dorp Chilik. Via een kennis bij de politie vernam u dat de KNB een dossier tegen u had geopend. Uw broer U. vertelde u dat jullie woning in de gaten werd gehouden. U besliste om te vluchten. Voor uw vertrek verkreeg u een volmacht van uw ex-vrouw om met Aisha naar het buitenland te reizen. Op 7 juni 2011 reisden u en uw vrouw met de trein van Almaty naar Brest in Wit-Rusland. Tijdens het vervolg van de reis werden jullie begeleid door mensensmokkelaars. Jullie reisden met de auto van Wit-Rusland naar België, waarbij jullie eenmaal moesten uitstappen en te voet gaan (vermoedelijk aan een grensovergang). Jullie kwamen aan in België op 15 juni 2011 en vroegen dezelfde dag asiel. Bij aankomst in België moesten jullie de reispaspoorten afgeven aan de smokkelaars. Op 29 december 2011 vroeg ook uw ex-vrouw, (O.V. 6.936.049), asiel in België. Jullie kregen een conflict over het hoederecht van jullie dochter. U verklaart in dit verband dat u in januari 2013 een procedure inleidde voor een Belgische rechtbank.

B. Motivering

U verklaart dat u in Kazachstan wordt geïdendeerd door de KNB (veiligheidsdienst) omwille van uw band met uw achterneef A.G., met een Oeigoerse activist uit China. In 2001 en 2010 zou u ook zijn gearresteerd en afgeperst door de politie, vermoedelijk omwille van uw etnische origine. µ

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Ten eerste is uw verhaal over de vervolging door de KNB omwille van uw vermeende band met separatistische Oeigoeren in China niet geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, mondde deze druk uit in ernstigere problemen. Wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of u zou worden toegeschreven. U nam enkel deel aan één manifestatie voor het respecteren van de mensenrechten van Oeigoeren in China (CGVS, p. 6) en u zou enkel handel hebben gedreven met uw achterneef uit China (CGVS, p. 13-14).

Het is niet aannemelijk dat u om deze reden vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt. Dit blijkt eens te meer uit de vaststellingen uit het onderzoek van uw dossier. Zo bleken u en uw vrouw opvallend onwetend over uw achterneef A.G., de sleutelfiguur in uw verhaal. Toen u gevraagd werd naar de namen van de ouders van A.G., moest u het antwoord schuldig blijven. Dit lijkt weinig geloofwaardig, gezien de vader van A.G. toch de oom van uw moeder is. Verder bleek u ook de naam van A.G.'s vrouw niet te kennen (CGVS, p. 17-18). Dit lijkt opnieuw weinig geloofwaardig, gezien u beweerde dat u verschillende keren per jaar naar China reisde, waarbij u telkens bij uw neef thuis bleef overnachten (CGVS, p. 16; CGVS vrouw, p. 8). Er mag dus worden verwacht dat u de naam van zijn vrouw kent. Gezien u en uw neef volgens uw verklaringen een relatief nauwe band hadden, is het ook niet aannemelijk dat uw eigen vrouw de familienaam van uw neef niet zou kennen.

Gelet op het feit dat u verschillende keren per jaar naar China zou zijn gereisd om A.G. te bezoeken, is het evenmin geloofwaardig dat uw vrouw niet bleek te weten waar uw neef precies woonde in China (CGVS vrouw, p. 7).

De vaststelling dat u en uw vrouw opvallend weinig bleken te weten over het familiale leven van deze A.G., met wie u naar eigen zeggen een nauwe familiale en professionele relatie onderhield, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de problemen die uw neef zou hebben gekend.

Zo kon er een ernstige tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw vrouw over de arrestatie van uw achterneef in China.

U verklaarde dat uw achterneef reeds in november 2010 werd gearresteerd door de Chinese autoriteiten, dus enkele maanden vóór uw eigen arrestatie in Kazachstan in januari 2011 (CGVS, p. 18-19).

Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde dat u eerst in Kazachstan werd gearresteerd en dat uw achterneef pas later werd gearresteerd in China (CGVS vrouw, p. 8-9).

Toen uw vrouw met deze flagrante tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef ze bij haar verklaringen. Zij meende dat u zich had vergist (CGVS, p. 9).

Deze uitleg kan niet overtuigen, gezien de duidelijkheid van uw verklaringen hieromtrent.

Verder bleef u onaannemelijk vaag over de beweerde problemen van uw neef.

U zei dat zijn problemen begonnen 'één à twee weken' nadat hij had deelgenomen aan een manifestatie in Urumqi (China) in juli 2009. Welke problemen hij toen zou hebben gehad, weet u niet.

Voorts moet worden opgemerkt dat u helemaal niets kon vertellen over het verdere lot van M., de chauffeur die samen met u zou zijn opgepakt op 20 januari 2011. U wist niet of hij nog in de gevangenis zat, of hij was vrijgelaten of eventueel was omgekomen. U bleek zelfs zijn familienaam niet te kennen (CGVS, p. 20, 24).

Gezien u over goede bronnen bij de ordediensten beschikt (uw voormalige baas S., die u inlichtte over uw dossier bij de KNB), lijkt het niet geloofwaardig dat u helemaal niets zou kunnen vertellen over het lot van uw mede-arrestant.

Ten slotte kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u na uw vrijlating zou zijn ondergedoken. U vertelde immers dat u met uw gezin onderdook in het dorp Chilik, in jullie tweede woning die jullie van uw schoonouders zouden hebben gekregen.

Indien u werkelijk vreesde dat opnieuw zou worden gearresteerd door de KNB, dan is het weinig geloofwaardig dat u onderdook in een huis dat op naam van uw vrouw stond en waar de inlichtingendienst u zeer gemakkelijk zou kunnen opsporen (CGVS, p. 21).

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de verschillende arrestaties door de politie.

Zo lijkt het wel erg onwaarschijnlijk dat u tot tweemaal toe zou zijn geïnterviewd door de politie. U vertelde immers zelf dat u van 1999 tot 2004 werkzaam was bij de politie. U zei dat u weliswaar geen geüniformeerde agent was, maar dat u toch een officiële functie bekleedde als chauffeur bij de GAI (verkeerspolitie) (CGVS, p. 2, 5-6). In dit verband legde u ook uw vroegere werkboekje voor (stuk 4).

Gelet op deze informatie lijkt het heel onaannemelijk dat u – die zelf bij de politie werkte – in 2001 zomaar het slachtoffer zou zijn geworden van intimidatie, foltering en afpersing door politieagenten.

Bovendien legt u geen bewijzen van dit incident voor, terwijl dit wel degelijk kan worden verwacht. Gezien u verklaarde dat u in 2001 werd vrijgesproken door een rechtbank, zou u (een kopie) van het vonnis van de rechtbank of andere politionele of gerechtelijke stukken moeten kunnen voorleggen.

Uw verhaal over de herhaaldelijke arrestaties door de politie lijkt nog minder aannemelijk, indien ook in rekening wordt gebracht dat u zeer goede contacten had bij de politie. U vertelde immers dat uw broer T. kapitein was bij de verkeerspolitie (CGVS, p. 8).

U zou ook een goede band hebben gehad uw vroegere chef, S., het vice-hoofd van de UVD (stedelijke politie) van Almaty. Deze persoon zou u immers hebben geïnformeerd over uw dossier bij de KNB en zou u ook hebben geholpen om het land te ontvluchten (CGVS, p. 5, 12).

Gezien u over dergelijke hooggeplaatste en invloedrijke contacten beschikte, lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat u in 2010 opnieuw zou zijn geïntimideerd en afgeperst door de politie.

Wat betreft deze arrestatie in 2010 is het overigens niet geloofwaardig dat u dit incident zelfs niet bij benadering kon situeren in de tijd. U vertelde dat dit 'in de zomer' was voorgevallen, maar u kon dit niet nauwkeuriger plaatsen (CGVS, p. 9-10). Voorts is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen gewag hebt gemaakt van de

arrestatie in 2010. U vertelde enkel over uw arrestatie en opsluiting in 2001 (CGVS vragenlijst, nr. 3.1, 3.5).

Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat u deze episode niet had vermeld omdat men tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel had gevraagd naar de motieven waarom u het land was ontvlucht.

Gezien deze zaak uit 2010 in uw hoofde was afgesloten, zou u dit dus niet hebben vermeld bij uw asielaanvraag (CGVS, p. 10).

Deze uitleg kan niet overtuigen.

Het is niet geloofwaardig dat u deze ingrijpende gebeurtenis, een arrestatie door de politie waarbij men twee onopgeloste moorden in uw schoenen wilde schuiven, te onbelangrijk zou vinden om dit te vermelden op het moment van uw asielaanvraag, terwijl u dit later wél als asielmotief aanhaalt tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal.

Het Commissariaat-generaal moet ook vaststellen dat u geen enkel overtuigend bewijs van uw problemen hebt voorgelegd, terwijl dit wel degelijk kan worden verwacht.

Zo vermeldde u dat u op 12 januari 2011 een convocatie van de politie ontving. In dit verband zou u (een kopie van) deze oproepingsbrief moeten kunnen voorleggen.

Wat betreft uw bewering dat u na uw opsluiting bij de KNB twee weken in het ziekenhuis moest worden opgenomen, zou u een medisch attest moeten kunnen voorleggen.

Uw bewering dat uw achterneef A.G. in China werd gearresteerd en veroordeeld tot een celstraf, zou u dit kunnen attesteren door middel van politionele of gerechtelijke stukken of artikels die eventueel hierover werden gepubliceerd in de media en die u via uw familieleden in China zou kunnen bekomen.

Ook wat betreft uw verklaringen over uw problemen met de politie in 2001 en 2010 legde u geen bewijsstukken voor (cf. supra).

De vaststelling dat u hebt nagelaten om dergelijke stukken voor te leggen, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

De documenten die u wel voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van uw dochters attesteren jullie identiteit, maar voegen verder niets toe aan uw relaas.

Het attest van voogdijschap toont aan dat u van uw ex-vrouw de toestemming kreeg om met jullie dochter naar het buitenland te reizen.

Uw werkkaart van de GAI en het naamkaartje van uw vroegere baas tonen aan dat u bij de politie hebt gewerkt, wat niet wordt betwist.

De foto's van uw schoenenwinkel kunnen hoogstens aantonen dat u een handelaar bent, maar vormen geen bewijs van uw problemen.

De foto's waarop u volgens uw verklaringen met uw achterneef A.G. staat afgebeeld kunnen niet aantonen dat u of uw achterneef problemen zouden hebben gekend.

Wat betreft het conflict dat u met uw ex-vrouw zou hebben over het hoederecht van jullie dochter, moet worden opgemerkt dat dit een louter gemeenschappelijke aangelegenheid betreft die niet kan worden weerhouden als gegrond asielmotief.

Ten slotte dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden.

Uit bovenvermelde informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, Z.A. (O.V. 6.829.244), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De asielaanvraag van uw ex-vrouw, A.U. (O.V. 6.936.049), en welke los staat van de door u aangehaalde problemen, is momenteel nog in behandeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 februari 2013 een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker werd niet alles in zijn verhaal correct vertaald.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote, laat verzoeker gelden (zie het verzoekschrift, p. 5) *“dat zijn echtgenote niet volledig op de hoogte was van zijn talrijke problemen”*, gezien zij thuis verbleef en voor de baby zorgde en gezien de mannen in de Oeigoerse cultuur *“alle problemen proberen zelf op te lossen en vertellen daarover niet aan vrouwen”*.

Hij legt uit dat zijn vrouw maar weinig informatie had en daarom veel verkeerd kon interpreteren; dat zij enkel A.G. kende, maar zijn ouders nooit had gezien en evenmin wist wie eerst werd opgepakt.

Verzoeker verklaart dat de ouders van A.G. op 150 km afstand van A.G. woonden, dat hun voornamen N. en Ad. waren, dat de zus van A.G. , Sa. heette en dat hij als eerste -vóór A.G.- werd gearresteerd.

Hij blijft er bij dat hij niet wist welke problemen A.G. precies had; hij stelt dat hij een zakenman was en (zie p. 6) *“niet geïnteresseerd (was) in politiek”*.

Verder merkt hij op dat S. voor de wegpolitie werkte en deze hem in zijn situatie niet kon helpen, gezien hij problemen had met KNB- inlichtingendienst en gezien S. met pensioen was gegaan.

Verzoeker verklaart tevens dat hijzelf als chauffeur-vrijwilliger werkte bij de wegpolitie, maar dat hij geen officiële functie had, dat hij werd vergoed door de politiemensen zelf, niet door de Staat, en dat hij niet in een officieel register van politiemannen stond.

Dat hij niet over alle problemen heeft verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijt verzoeker aan het feit dat het een kort verhoor betrof, dat hij de procedure niet kende, dat er te weinig tijd was om over alles te vertellen en dat hij ook niet wist (zie p. 6) *“dat hij noodzakelijk over alles moest vertellen tijdens eerste interview”*.

Dat hij en zijn gezin een tijdje in het huis in Chilik woonden, dat op naam staat van zijn vrouw, wijt verzoeker dan weer aan het feit dat ze geen andere plaats hadden (zie p. 6) *“om in geheim te blijven”* en dat het *“enkel voor korte periode”* was.

Verzoeker herhaalt dat hij niet over goede bronnen bij de ordediensten beschikte in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal lijkt te geloven, gezien hij enkel kennissen had bij de wegpolitie maar hijzelf helemaal niet officieel bij de wegpolitie werkte.

Hij legt uit dat hij zijn mishandeling door de politie niet met stukken kan bewijzen, omdat hij geen documenten kreeg; zijn werkkaart van vrijwilliger van GAI is volgens hem (zie p. 7) *“toch een volwaardig bewijs”*.

Verzoeker citeert vervolgens uit de “Guide des procédures et critères “ van het UNHCR aangaande de bewijslast en hij besluit dat er voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast die in beginsel op een kandidaat-vluchteling rust.

Hij stelt dat hij zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd heeft, maar dit mag volgens hem (zie p. 8) *“er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus aan hem ontzegd wordt”*. Hij is van mening dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan de stress die hij had bij het verhoor.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“te vernietigen of te hervormen”* en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap, die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten, maar dat enkel in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel -bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap-, deze druk uitmondde in ernstigere problemen.

Van verzoeker -die verklaarde te hebben deelgenomen aan een enkele manifestatie voor het respecteren van de mensenrechten van Oeigoeren in China (zie het gehoorverslag van 14 januari 2013, p. 6) en handel te hebben gedreven met zijn achterneef uit China (zie p. 13-14)-, wordt niet aangenomen dat hij dergelijk bijzonder profiel bezit, noch maakt verzoeker zelf aannemelijk dat hem zulk profiel zou worden toegeschreven.

Bovendien zijn verzoeker en zijn vrouw op een onaannemelijke manier onwetend over zijn achterneef A.G., nochtans de sleutelfiguur in zijn asielrelaas.

Zo kende verzoeker de namen van de ouders van A.G. niet, niettegenstaande de vader van A.G. de oom van zijn moeder is, noch de naam van de vrouw van A.G. (zie p. 17-18) niettegenstaande verzoeker verklaarde dat hij verschillende keren per jaar naar China reisde en telkens bij zijn neef thuis bleef overnachten (zie p. 16; zie het gehoorverslag van 14 januari 2012 van diens vrouw, p. 8).

Het is evenmin aannemelijk dat verzoekers vrouw de familienaam van zijn neef niet kent, noch weet waar zijn neef precies woonde in China (zie het gehoorverslag van vrouw, p. 7), niettegenstaande hij verschillende keren per jaar naar China zou zijn gereisd om A.G. te bezoeken.

Bovendien stelt de Raad een tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn vrouw over de arrestatie van A.G. in China.

Verzoeker verklaarde dat A.G. reeds in november 2010 werd gearresteerd door de Chinese autoriteiten, dus enkele maanden vóór zijn eigen arrestatie in Kazachstan in januari 2011 (zie p. 18-19), terwijl zijn vrouw beweerde dat hij eerst in Kazachstan werd gearresteerd en dat A.G. pas later werd gearresteerd in China (zie het gehoorverslag van vrouw, p. 8-9).

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden “*dat zijn echtgenote niet volledig op de hoogte was van zijn talrijke problemen*”, gezien zij thuis voor de baby zorgde en gezien de mannen in de Oeigoerse cultuur “*alle problemen proberen zelf op te lossen en vertellen daarover niet aan vrouwen*”; hij legt uit dat zijn vrouw maar weinig informatie had en daarom verkeerd kon interpreteren en dat zij enkel A.G. kende, maar zijn ouders niet had gezien en evenmin op de hoogte was wie eerst werd opgepakt.

Daargelaten de vaststelling dat deze ongestaafde beweringen geen afbreuk doen aan verzoekers eigen onwetendheden omtrent zijn neef A.G., kunnen deze loutere stellingen evenmin het gebrek aan kennis van verzoekers vrouw verschonen.

De Raad is van oordeel dat van verzoekers vrouw redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire vragen in verband met A.G., gezien haar echtgenoot verschillende keren per jaar naar China zou zijn gereisd om hem te bezoeken en A.G. een nauwe familiale en professionele relatie met hem onderhield, en dat zij geen onjuiste verklaringen aflegt over de arrestatie van verzoeker en van A.G. indien zij hiervan in feite niet van op de hoogte was.

De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheid werd vastgesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog bijbrengt dat de ouders van A.G. op 150 km afstand van A.G. woonden, dat hun voornamen N. en Ad. waren en dat de zus van A.G., Sa. heette, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verklaart waarom hij deze informatie niet tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal niet heeft gegeven, gezien verzoeker alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier moet aanbrengen van bij het eerste verhoor, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Gevraagd naar de naam van de vrouw van A.G., antwoordde verzoeker toen “*Dat weet ik niet. Vergeten.*” (zie p. 17); gevraagd naar de naam van de vader van A.G., antwoordde hij “*Vergeten. Echt waar. Misschien B. Zoïets. Hij is al oud.*” (zie p. 17); gevraagd naar de naam van de moeder, antwoordde verzoeker eveneens: “*Dat weet ik niet.*” (zie p. 18).

Bovendien bleef verzoeker onaannemelijk vaag over de beweerde problemen van zijn neef; hij zei slechts dat zijn problemen begonnen “*één à twee weken*” nadat hij had deelgenomen aan een manifestatie in Urumqi (China) in juli 2009, maar welke problemen hij toen zou hebben gehad, wist verzoeker niet (zie p. 18).

In zijn verzoekschrift blijft verzoeker er bij dat hij niet wist welke problemen A.G. precies had; hij stelt dat hij een zakenman was en “*niet geïnteresseerd (was) in politiek*”.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Van verzoeker kan inderdaad worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas.

De onwetendheid van verzoeker omtrent de beweerde problemen van zijn neef en zijn nalatige handelingen om zich hierover te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker niets kon vertellen over het verdere lot van M., de chauffeur die samen met hem zou zijn opgepakt op 20 januari 2011; hij wist niet of deze nog in de gevangenis zat, of hij was vrijgelaten of eventueel was omgekomen; verzoeker bleek evenmin zijn familienaam te kennen (zie p. 20, 24).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij niet over echt goede bronnen bij de ordediensten beschikte gezien hij enkel kennissen had die bij de wegpolitie waren en hij helemaal niet officieel bij de wegpolitie werkte, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn voormalige baas S. hem inlichtte over zijn dossier bij de KNB, waardoor het niet aannemelijk is dat verzoeker helemaal niets zou kunnen vertellen over het lot van zijn mede-arrestant.

De Raad hecht evenmin geloof aan de verklaring van verzoeker dat hij na zijn vrijlating was ondergedoken, gezien hij verklaarde dat hij met zijn gezin verbleef in het dorp Chilik, in hun tweede woning die op naam van zijn vrouw stond en waar de inlichtingendienst hem zeer gemakkelijk konden opsporen (zie p. 21).

De uitleg in het verzoekschrift dat het paar geen andere plaats vond "*om in geheim te blijven*" en dat het "*enkel voor korte periode*" was, doet geen afbreuk aan het bovenstaande.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan de verklaring van verzoeker dat hij geïnterviewd werd door de KBN omwille van zijn band met zijn neef A.G..

Verzoeker maakt zijn problemen met de politie in 2001 en 2010 evenmin aannemelijk.

Zo is het niet geloofwaardig dat verzoeker tot tweemaal toe zou zijn geïnterviewd door de politie en in 2001 het slachtoffer zou zijn geworden van intimidatie, foltering en afpersing door politieagenten, in acht genomen zijn verklaring dat hij van 1999 tot 2004 werkzaam was bij de politie als chauffeur (zie p. 5-6).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift uitlegt dat hijzelf als chauffeur-vrijwilliger werkte bij de wegpolie, maar dat hij geen officiële functie had, vergoed werd door de politie, niet door de Staat en niet in een officieel register van politiemannen stond, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij van 1999 tot 2004 werkzaam was "*als personeel van de politie*" en dat hij een officiële werkkaart voorlegde (zie p. 5-6).

Het is om dan ook niet aannemelijk dat verzoeker tot tweemaal toe zou zijn geïnterviewd door de politie, gezien hijzelf bij de politie werkte.

Bovendien legt verzoeker geen bewijzen voor van dit incident, terwijl hij verklaarde dat hij in 2001 werd vrijgesproken door een rechtbank en aldus over (een kopie) van het vonnis van de rechtbank of andere politionele of gerechtelijke stukken zou moeten beschikken.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker de mishandeling door de politie niet door documenten kan bewijzen, omdat hij daaromtrent geen stukken overhandigd kreeg, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen vonnis van de rechtbank of andere politionele stukken bijbrengt, terwijl dit redelijkerwijze wel van hem verwacht kan worden. Verzoeker verklaarde bovendien dienaangaande zelf: "*Ik had wel iets, maar nu weet ik niet meer waar de papieren zijn. Ik had bijvoorbeeld een geldboete in de rechtbank gekregen.*" (zie p. 8).

De Raad stelt verder vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij goede contacten had bij de politie. Zo verklaarde hij dat zijn broer T. kapitein was bij de verkeerspolitie (zie p. 8) en dat verzoeker een goede band had met zijn vroegere chef, S., het vice-hoofd van de UVD (stedelijke politie) van Almaty -die verzoeker zou hebben geïnformeerd over zijn dossier bij de KNB en hem zou hebben geholpen om het land te ontvluchten- (zie p. 5, 12).

In zijn verzoekschrift merkt verzoeker dienaangaande op dat S. voor de wegpolie werkte en verzoeker in zijn situatie niet kon helpen, gezien hij problemen had met KNB-inlichtingendienst en gezien S. de op pensioen gegaan was; hij stelt dat hij niet over echt goede bronnen bij de ordediensten beschikte.

De Raad stelt vast dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn voormalige baas S. hem inlichtte over zijn dossier bij de KNB; het is niet aannemelijk dat hij in 2010 opnieuw zou zijn geïntimideerd en afgeperst door de politie gezien blijkt hij wel over contacten binnen de politie beschikte.

Wat deze arrestatie in 2010 betreft, merkt de Raad nog op dat verzoeker dit incident zelfs niet bij benadering kon situeren in de tijd; hij vertelde vaagweg dat dit "in de zomer" was voorgevallen, maar hij kon dit geenszins nauwkeuriger plaatsen (zie p. 9-10), wat niet geloofwaardig is.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoeker tijdens het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de arrestatie in 2010 en enkel vertelde over zijn arrestatie en opsluiting in 2001 (zie "vragenlijst", nrs. 3.1, 3.5).

In zijn verzoekschrift wijt verzoeker dit aan het feit dat het een kort gesprek was, dat hij de procedure niet kende, dat er te weinig tijd was om over alles te vertellen en dat hij niet wist "*dat hij noodzakelijk over alles moest vertellen tijdens eerste interview*".

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, nochtans mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt.

De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure (RVS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De Raad is van oordeel dat het dan ook niet geloofwaardig is dat verzoeker deze ingrijpende gebeurtenis, een arrestatie door de politie waarbij men twee onopgeloste moorden in zijn schoenen wilde schuiven, nalaat te vermelden op het moment van zijn asielaanvraag, terwijl hij dit later wél als asielmotief aanhaalt tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers verklaringen over de arrestaties door de politie.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel overtuigend bewijs van zijn problemen heeft voorgelegd. De Raad merkt op dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas.

Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen van de convocatie die hij op 12 januari 2011 ontving, van zijn ziekenhuisopname van twee weken na de opsluiting bij de KNB, van de arrestatie en veroordeling van zijn achterneef A.G. in China, noch van verzoekers problemen met de politie in 2001 en 2010.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren. Zijn stellingen dat hij de mishandeling door de politie niet door documenten kan bewijzen, omdat hij daaromtrent geen documenten overhandigd kreeg, en dat zijn werkkaart van vrijwilliger van GAI "*toch een volwaardig bewijs*" is, tonen niet aan dat verzoeker inspanningen heeft geleverd om valabele bewijstukken te trachten bekomen.

De documenten die verzoeker wel voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet herstellen.

Zijn identiteitskaart, de identiteitskaart van zijn vrouw, zijn huwelijksakte en de geboorteaktes van zijn dochters attesteren slechts hun identiteit, het attest van voogdijschap toont aan dat hij van zijn ex-vrouw de toestemming kreeg om met hun dochter naar het buitenland te reizen, zijn werkkaart van de GAI en het naamkaartje van zijn vroegere baas tonen aan dat hij bij de politie heeft gewerkt, wat niet wordt betwist, de foto's van zijn schoenenwinkel kunnen hoogstens aantonen dat hij een handelaar is, en de foto's waarop verzoeker volgens zijn verklaringen met zijn achterneef A.G. staat afgebeeld, kunnen niet aantonen dat hij of A.G. problemen zouden hebben gekend.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat louter verzoekers etnische origine evenmin aanleiding geeft om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er de laatste jaren in Kazachstan geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de Staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd heeft en dat mogelijke vergissingen te wijten kunnen zijn aan de stress die hij had, antwoordt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE